

гжета гора. Андрея, за когото день и нощъ било все едно, стигналъ града още прѣди пукване на зората, а присмѣхульникътъ Тодоръ се забъркалъ изъ гората. Той си удрялъ главата ту въ туй клонче, ту въ онуй, или пъкъ се спъвалъ отъ пѣнъ на пѣнъ; заплиталъ се изъ трънацитѣ и най-послѣ издрасканъ по лицето, рѣцѣтъ, изпокъсанъ и изтощѣнъ отъ блѣскане стигналъ въ града, но много по-късно отъ Андрея. Слънцето било вече доста отскочило на хоризонта.

Слѣдъ пристигането си той нищо друго не каза, освѣнъ: „Андрея, вземи двата лева, та ела и да те нахраня на гостилницата.“

Другитѣ дѣца, които бѣха свидѣтели, ето що му казаха:

„Пада ти се! Ти заслужвашъ и по-голѣмо наказание, но помни, та други пътъ да се не прѣсмивашъ на нещастнитѣ!“

Фигури за чъртане на малкитѣ рисувачи.

